

6. Ferie med løn.

(I. behandling).

Baggrunden for emnets optagelse på konferencens dagsorden var følgende:

I resolutioner vedtaget på tidligere arbejdskonferencer var opmærksomheden blevet henledt på, at konventionen af 1936 (nr. 52) om ferie med løn (der foreskriver en årlig ferie med løn på mindst 6 arbejdsdage, for unge under 18 år dog mindst 12 arbejdsdage, efter 1 års uafbrudt beskæftigelse), måtte anses for forældet og burde revideres.

I en af arbejdskonferencen i 1961 vedtaget resolution, hed det således, at feriekonventionen af 1936 snarest muligt burde søges revideret bl. a. med sigte på, at konventionens bestemmelser i det mindste bringes på linje med den af arbejdskonferencen i 1954 vedtagne henstilling (nr. 98) om ferie med løn (efter hvilken den årlige ferie med løn bør udgøre mindst 2 arbejdsuger, for unge under 18 år dog en længere periode, efter 1 års beskæftigelse for en eller flere arbejdsgivere).

I overensstemmelse hermed havde arbejdsbureauets styrelsesråd i 1967 besluttet at sætte emnet på dagsordenen for arbejdskonferencen i 1969.

Som arbejdsgrundlag havde den af konferencen nedsatte komité 2 af arbejdsbureauet udarbejdede rapporter. På basis af medlemslandenes svar på et i den første rapport indeholdt spørgeskema havde bureauet i den anden rapport i form af udkast til konklusioner formuleret en række forslag til hovedprincipper for en revideret konvention om ferie med løn. Dette udkast til konklusioner dannede udgangspunkt for komiteens forhandlinger, og under de i alt 16 møder komiteen afholdt blev udkastet gjort til genstand for indgående diskussion, der resulterede i, at den af arbejdsbureauet foreslåede tekst på væsentlige punkter blev ændret.

Under den indledende generaldebat i komiteen var der mellem gruppernes repræsentanter enighed om, at feriekonventionen af 1936 ikke længere var tidssvarende og at den burde revideres i betragtning af de teknologiske og økonomiske fremskridt, som var opnået gennem de forløbne 30 år.

Til det foreliggende udkast til konklusio-

ner fremsattes under komiteens forhandlinger i alt 79 større og mindre ændringsforslag, hvoraf dog en væsentlig del blev enten forkastet eller trukket tilbage.

Et flertal i komiteen tilsluttede sig, at et nyt instrument om ferie med løn burde have form af en konvention, hvis bestemmelser dog af hensyn til opnåelse af en høj ratifikationsfrekvens måtte udformes tilstrækkelig fleksibelt. Et fra skandinavisk regeringsside fremsat forslag om til konventionen at knytte en henstilling, indeholdende navnlig teknisk betonedede detailbestemmelser, der kunne vanskeliggøre konventionens ratifikation, blev herefter forkastet.

Et af de punkter, der gav anledning til stærk diskussion, var spørgsmålet om, hvilken personkreds konventionen skulle tage sigte på. Efter arbejdsbureauets udkast skulle konventionen omfatte alle kategorier af beskæftigede, bortset fra søfolk og landbrugsmedhjælpere. Baggrunden for, at de sidstnævnte grupper efter bureauets opfattelse burde holdes uden for konventionen var, at disse lønmodtagergrupper er omfattet af specielle konventioner om ferie med løn, nemlig henholdsvis konvention nr. 91 om ferie med hyre for søfarende (1949) og konvention nr. 101 om ferie med løn i landbruget (1952). Et forslag fra arbejdergruppen om desuagtet at inddrage søfolk og landbrugsmedhjælpere under en revideret konvention blev imidlertid vedtaget trods modstand fra bl. a. arbejdsgivergruppens side.

Et hovedpunkt i forhandlingerne var spørgsmålet om hvilken standard konventionen burde fastlægge hvad angår minimumslængden af den årlige ferie med løn. Efter arbejdsbureauets udkast skulle minimumsferien udgøre 2 arbejdsuger efter 1 års beskæftigelse. Hertil fremsatte arbejdergruppen et ændringsforslag, gående ud på, at konventionen skulle foreskrive en minimumsferie på 3 arbejdsuger efter 1 års beskæftigelse. Dette forslag mødte kraftig modstand fra arbejdsgivergruppen, der henviste til, at en gennemførelse af forslaget ville indebære en stærk økonomisk belastning ikke mindst for virksomheder i udviklingslandene. En generel forlængelse af minimumsferien til 3 uger kunne endvidere forventes at ville forringe konventionens muligheder for at blive ratificeret.